

er hjælpen ydet efter forsorgslovens § 46, hvor der med en arbejdsindtægt op til kr. 600 pr. måned fratrækkes 50 pct. af indtægten i den beregnede hjælp. Af indtægt over kr. 600 pr. måned fratrækkes 75 pct. i den beregnede hjælp.

I de tilfælde, hvor hjælpen er udregnet efter forsorgslovens § 56, har man i arbejdsindtægt op til kr. 1.000 pr. måned fratrukket 50 pct. af indtægten i den beregnede hjælp. Af indtægt over kr. 1.000 pr. måned fratrækkes 75 pct. i den beregnede hjælp.

2) Til supplerung af redegørelsen i svaret på spørgsmål 38 har man indhentet fornyede udtalelser fra Københavns, Odense, Århus og Ålborg kommuner.

Københavns magistrats 3. afdeling har henvist til sin tidligere besvarelse, hvorefter fremgår, at magistraten for det nævnte områdes vedkommende forholder sig helt i overensstemmelse med gældende lovbestemmelser, og tilføjet, at det af udvalget fremsatte ønske ikke giver magistraten anledning til yderligere bemærkninger.

Odense magistrats 3. afdeling har anført følgende: Ved udmålingen af den egentlige underholdshjælp i medfør af forsorgslovens § 56, stk. 3, efter de beregningsregler, som tidligere er omtalt (fradrag på 50 pct. af indtægter op til 1.000 kr. og på 75 pct. af højere indtægter) har man søgt at tilgodese to formål:

1. Sikre klienten et rimeligt eksistensgrundlag på et niveau, som ikke væsentligt adskiller sig fra reglerne i forsorgslovens § 46.
2. motivere til at opretholde erhvervsindtægten.

Imidlertid har man dog fundet det væsentligt at fastlægge den samlede hjælp efter forsorgslovens § 56, stk. 3, på en sådan måde, at det animerer til fortsættelse af et revalideringsforløb. Dette „opmuntringsprincip“ får i særlig grad betydning for de § 56, stk. 3-klienter, som er i gang med en genoptræning eller uddannelse, som støttes af social- og sundhedsforvaltningen. Til disse klienter udbetales der således udover den ovenfor nævnte almindelige underholdshjælp et fast månedligt beløb på 125 kr. til beklædning, og der sker endvidere betaling af fuld husleje og betaling af radio- og TV-licens. Sådanne regler anvendes ligeledes ved beregning af hjælp efter revalideringslovens § 6,

stk. 2, således at der skabes en nogenlunde overensstemmelse med hjælpestørrelsen i medfør af revalideringslovens § 6, stk. 1. I sammenhæng med det oplyste om fradrag for indtægter skal det oplyses, at det er relativt sjældent forekommende, at der forekommer større indtægter, når klienter er i færd med en uddannelse eller omskoling.

Århus magistrats 3. afdeling har anført, at man nok uvilkårligt har anlagt 2 niveauer for hjælp efter forsorgslovens § 56, stk. 3. I de situationer, hvor hjælpen på grund af forholdene (ansøgerens alder, motivation for at vende tilbage til arbejdsmarkedet o.l.) har en vedvarende karakter, er hjælpen i alle henseender udmålt strengt efter retningslinierne i forsorgslovens § 46.

I situationer, hvor behovet for kontant hjælp er et direkte supplement til en behandling, der har til formål indenfor en rimelig tid at bringe den pågældende enlige forsørger tilbage til eller ind i en situation, hvor den pågældende vil kunne klare sig uden hjælp fra det offentlige, må der nok siges at have udviklet sig synspunkter i forhold til udmålingen af hjælpen, der i nogen grad er påvirket af den holdning, der lægges til grund ved revalideringssager.

Det vil sige, at man i sådanne sager i mange tilfælde har været påvirket af intentionerne i det kapitel, hvori lovbestemmelsen er placeret, således at man, så længe „revalideringsbestræbelsen“ har været den grundlæggende idé, har følt sig berettiget til at gå ud over det vejledende synspunkt, at totalydelsen skal holdes indenfor § 46, stk. 1- og 2-grænsen. Til gengælde har disse sager i almindelighed haft til følge, at de pågældende efter en forholdsvis kort tid har kunnet erhverve sig en sådan tilknytning til arbejdsmarkedet, at offentlig hjælp har kunnet afløses af egne arbejdsindtægter.

Magistraten har tilføjet, at en nylig foretaget undersøgelse af dette klientel på Holme socialkontor (del af Århus kommune) har vist, at en stor del af disse enlige forsørgerne ville kunne tilbydes støtte i medfør af revalideringslovens § 6, stk. 2, hvilket bekræfter den opfattelse, at det stort set skyldes manglende koordination mellem socialkontorerne og revalideringscentrene, når disse problemer for størstepartens vedkommende søges løst efter forsorgslovens bestemmelser.